

РЕШЕНИЕ

№ 2513

гр. София, 15.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав,
в публично заседание на 31.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Дора Тинчева, като разгледа дело номер **6375** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.268 от Данъчно –осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/
Образувано е по жалба вх.№53-03-1430#2/25.06.2021г. по описа на ТД на НАП С. от [фирма] с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление – [населено място], [улица], ап.23, представлявано от управителя И. Ш. А. срещу Решение № ПИ-183/17.06.2021г. на директора на ТД на НАП – С., в частта в която жалба с вх.№ 53-03-1430/03.06.2021г. по описа на ТД на НАП –С. от [фирма] е оставена без уважение, относно отказ за погасяване по давност на установени публични задължения, обективиран в Разпореждане с изх.№ С210022-137-0003980/28.05.2021г., издадено от П. К. по РА № Р-2203-1404391-091-01/03.11.2014г., подробно описани в т.2.1 до т.2.34 в оспореното решение.

В жалбата се твърди, че оспореното решение и потвърденото с него разпореждане са незаконосъобразни, тъй като неправилно е прието, че не е изтекла давността по отношение на задължения на дружеството отразени в т.2.1. до т.2.34, описани в оспореното решение. Излагат се аргументи, че така наложените обезпечителни мерки с Постановление за налагане на обезпечителни мерки с № 53-00-4312/15.12.2015г. е за други задължения на [фирма], но не касае задълженията, описани в т.21. до т.2.34 от Решение № ПИ-183/17.06.2021г., поради което тези обезпечителни мерки не следва да се считат за наложени.

Жалбоподателят моли съда да отмени оспорения акт. Не претендира разноски. В

съдебно заседание не се явява и не се представлява.

Ответникът по касационната жалба - Директорът на ТД на НАП С., представляван от юрисконсулт И. Й., оспорва жалбата като неоснователна и моли същата да бъде оставена без уважение. Претендира юрисконсултско възнаграждение .

Административен Съд С. - град, III-то отделение, 61 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и изразеното становище на процесуалния представител на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

По отношение на жалбоподателя [фирма] има образувано изпълнително дело № 22120002024/2012г., като считано към 15.06.2021г. има изискуеми задължения, установени с годни изпълнителни основания общо в размер на 486 341,01 лв., в т.ч. главница в размер на 269 370,01 лв. и лихва в размер на 216 971,00 лв.

Съгласно чл. 200 от ДОПК и чл. 201, ал. 3; във връзка с чл. 195, ал. 1-3 от ДОПК за обезпечаване на публичните задължения са предприети действия от публичен изпълнител, а именно издадено е Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №53-03-905-1/17.06.2010 г.

С Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. №53-03-905-1/ г. е наложен на [фирма], ЕИК[ЕИК], заповар върху 2 бр. МПС - ПЕЖО БОКСЕР с рег. [рег.номер на МПС] и ПЕЖО БОКСЕР с рег. [рег.номер на МПС] . Към 17.06. 2010г. изискуемите задължения са били в общ размер на 29 860,25 лева, главница в размер на 26 694,74 лева и лихва в размер на 3 165,51 лева

На основание чл. 201, ал. 3 от ДОПК е издадено Запорно съобщение с изх. №53-03-905-2/17.06.2010 г. до „СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ“. Съгласно отговор от „СДВР“ заповарът върху описаните 2 бр. МПС собственост на дружеството е наложен на 21.06.2010 г.

Съгласно чл. 200 от ДОПК и чл. 201, ал. 3; във връзка с чл. 195, ал. 1-3 от ДОПК, за обезпечаване на публичните задължения са предприети действия от публичен изпълнител, а именно издадено е Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №53-03-905-4/26.04.2011 г.

С Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. №53-03-9054/ 26.04.2011г. е наложен на [фирма], ЕИК[ЕИК], заповар върху 1 бр. МПС - ПЕЖО БОКСЕР с рег. [рег.номер на МПС] .

На основание чл. 201, ал. 3 от ДОПК е издадено Запорно съобщение с изх. №53-03-905-5/26.04.2011 г. до „СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ“. Съгласно отговор от „СДВР“ заповарът върху описаните 1 бр. МПС собственост на дружеството е наложен на 28.04.2011 г.

Съгласно чл. 200 от ДОПК и чл. 202; във връзка с чл. 195, ал. 1-3 от ДОПК, за обезпечаване на публичните задължения са предприети действия от публичен изпълнител, а именно издадено е Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №2024-2012-000022/16.04.2013 г.

С Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. №2024-2012-000022/ 16.04.2013 г. е наложен на [фирма], ЕИК[ЕИК], заповар върху върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, включително по депозити, както и на вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите и суми, предоставени на доверително управление, находящи се в 30 бр. търговски банки. Към 16.04.2013г. изискуеми задължения са

били главница в размер на 47 724,30 лв., лихва в рамер на 18 018,56 лв., нелихв. част

150,00 лв.

Съгласно чл. 200 от ДОПК и чл. 202; във връзка с чл. 195, ал. 1-3 от ДОПК, за обезпечаване на публичните задължения са предприети действия от публичен изпълнител, а именно издадено е Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №53-00-4312/15.12.2015 г.

С Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. №53-00-4312/15.12.2015г. е наложен на [фирма], ЕИК[ЕИК], заповед върху върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, включително по депозити, както и на вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите и суми, предоставени на доверително управление, находящи се в [фирма], [фирма] и [фирма]. Обезпечителната мярка е наложена за задължения на дружеството по РА № Р-2203-1404391-091-01/03.11.2014г. и декларация № 220021510117047/25.11.2015г., подробно описани в постановлението. На 09.03.2021 г. е подадено от [фирма], ЕИК[ЕИК] възражение за изтекла погасителна давност с вх. №С210022-000-0122068/16.03.2021 г. по описа на ТД на НАП С..

Въз основа на горепосоченото възражение за изтекла погасителна давност е издадено Разпореждане с изх. №С210022-137-0002719/07.04.2021 г. на публичен изпълнител, връчено на 08.04.2021 г., с което в една част са погасени лихви и главници за задължения по данъчни декларации от 2009 г. и 2010 г., а в друга част е постановен отказ за прекратяване на производството по принудително изпълнение за данъчни декларации от 2011 г. до 2016 г.

На 14.04.2021 г. е подадена жалба срещу Разпореждане с изх. №С210022-137-0002719/07.04.2021 г., по която директорът на ТД на НАП С. се е произнесъл с Решение №ПИ-127/28.04.2021 г., редовно връчено на лицето на електронен адрес [електронна поща] на 11.05.2021 г. В своето Решение директорът в една част оставя жалбата без разглеждане, в друга оставя жалбата без уважение, в трета част уважава жалбата и връща преписката на публичният изпълнител за произнасяне с изричен акт по направеното възражение за останалите задължения по изпълнително дело №22120002024/2012 г.

На 27.05.2021 г. с Разпореждане изх. №С210022-035-0250214/27.05.2021 г. за частично прекратяване на производството по принудително изпълнение съгласно чл. 225 от ДОПК, публичният изпълнител прекратява задължения в изпълнително дело в общ размер на 226 571.81 лв., като част от мотивите се сочи Решение №ПИ-127/ 28.04.2021 г. Описаните задължения в Разпореждането са с период 01.04.2012 г. до 30.11.2015г.

На 28.05.2021 г. с Разпореждане изх. №С210022-137-0003980/28.05.2021 г. издадено на основание чл. 226, ал. 1 от ДОПК, във вр. с чл. 225, ал. 1, т. 7 от ДОПК, във вр. с чл. 168, т. 3, и чл.171, ал. 2 от ДОПК, публичният изпълнител в една част частично прекратява задължения по Ревизионен акт №Р-2203-1404391-091-01/03.11.2014г., а в друга отказва да опише задължения по давност. Като част от мотивите се сочи Решение №ПИ-127/28.04.2021 г., а именно частта, в която директорът на ТД на НАП С. връща преписката на публичният изпълнител за произнасяне с изричен акт по направеното възражение в жалбата. Цитираното разпореждане е обжалвано пред директора на ТД на НАП –С..

С Решение № ПИ -183/17.06.2021г. на Директора на ТД на НАП-С., е оставена жалбата на [фирма] без уважение, срещу отказ за погасяване по давност на установени публични задължения с Ревизионен акт №Р-2203-1404391-091-01/03.11.2014 г. подробно описани от т. 2.1 до т. 2.34 от Решението а именно –

- 2.1 лихва в размер на 6 295,96 лв. за Корпоративен данък за 2012 г.;
- 2.2 лихва в размер на 842,77 лв. за Корпоративен данък за 2011 г.;
- 2.3 лихва в размер на 126,47 лв. за Корпоративен данък за 2010 г.;
- 2.4 лихва в размер на 7,84 лв. за Корпоративен данък за 2013 г.;
- 2.5 главница в размер на 37 753,20 лв. и лихва 25 159,17 лв. за Корпоративен данък за 2012 г.;
- 2.6 главница в размер на 178,02 лв. и лихва 118,63 лв. за Корпоративен данък за 2010 г.;
- 2.7 главница в размер на 2 173,03 лв. и лихва 1 448,13 лв. за Корпоративен данък за 2011 г.;
- 2.8 лихва в размер на 16,53 лв. за Данък върху добавената стойност за м.02.2014 г.;
- 2.9 лихва в размер на 984,33 лв. за Данък върху добавената стойност за м.08.2013 г.;
- 2.10 лихва в размер на 491,46 лв. за Данък върху добавената стойност за м.06.2012 г.;
- 2-11 лихва в размер на 1 558,81 лв. за Данък върху добавената стойност за м.01.2014 г.;
- 2.12 лихва в размер на 1 501,99 лв. за Данък върху добавената стойност за м.09.2013 г.;
- 2.13 лихва в размер на 2 008,81 лв. за Данък върху добавената стойност за м.10.2013 г.;
- 2.14 лихва в размер на 2 742,53 лв. за Данък върху добавената стойност за м.12.2013 г.;
- 2.15 лихва в размер на 9,05 лв. за Данък върху добавената стойност за м.04.2012 г.;
- 2-16 лихва в размер на 71,31 лв. за Данък върху добавената стойност за м.08.2012 г.;
- 2-17 лихва в размер на 76,52 лв. за Данък върху добавената стойност за м.01.2013 г.;
- 2.18 лихва в размер на 306,46 лв. за Данък върху добавената стойност за м.02.2013 г.;
- 2.19 лихва в размер на 221,35 лв. за Данък върху добавената стойност за м.10.2012 г.;
- 2.20 лихва в размер на 0,11 лв. за Данък върху добавената стойност за м.07.2012 г.;
- 2.21 лихва в размер на 340,85 лв. за Данък върху добавената стойност за м.12.2012 г.;
- 2.22 лихва в размер на 626,97 лв. за Данък върху добавената стойност за м.04.2013 г.;
- 2.23 лихва в размер на 53,93 лв. за Данък върху добавената стойност за м.06.2013 г.;
- 2.24 лихва в размер на 2,89 лв. за Данък върху добавената стойност за м.05.2012 г.;
- 2.25 лихва в размер на 0,27 лв. за Данък върху добавената стойност за м.05.2013 г.;
- 2.26 лихва в размер на 81,20 лв. за Данък върху добавената стойност за м.07.2013 г.;
- 2.27 лихва в размер на 73,85 лв. за Данък върху добавената стойност за м.09.2012 г.;
- 2.28 лихва в размер на 2 151,58 лв. за Данък върху добавената стойност за м.11.2013 г.;
- 2.29 лихва в размер на 209,43 лв. за Данък върху добавената стойност за м.09.2011 г.;
- 2.30 лихва в размер на 1,28 лв. за Данък върху добавената стойност за м.11.2012 г.;
- 2.31 лихва в размер на 67,97 лв. за Данък върху добавената стойност за м.03.2013 г.;
- 2.32 лихва в размер на 1 260,87 лв. за Данък върху добавената стойност за м.12.2011 г.;
- 2.33 лихва в размер на 0,87 лева за данък добавена стойност за м.02.2012 г.;
- 2.34 лихва в размер на 655,53 лв. за Данък върху добавената стойност за м.10.2011 г.

Именно тази част на посоченото решение е предмет на оспорване в настоящото производство.

В хода на съдебното производство е допусната до изслушване съдебно –счетоводна експертиза. Заключение то й е прието от съда и същото не е оспорено от страните. Жалбоподателят е представил, издадена от НАП справка за задълженията му, актуална към 05.07.2021г., а ответникът е представил справка за задълженията на „М. Д.“ актуална към 31.03.2022г.

Административен Съд С. - град, III-то отделение, 61 състав, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема от

правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното решение е било съобщено на жалбоподателя чрез връчването му на 22.06.2021г. по електронен път/лист 16 от делото/ Жалбата е подадена до АССГ на 25.06.2021г., с вх.№ 53-03-1430/25.06.2021г. т.е. в рамките на 7-дневния преклузивен срок по чл. 268, ал. 1 от ДОПК. Съдът е сезиран от надлежна страна, срещу акт, с който се засягат негови законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Решението на Директора на ТД на НАП С. в случая е издадено в рамките на законоустановената компетентност на органа по място, по материя и по степен. Представена е Заповед № 367/17.05.2021г. на Изпълнителния директор на НАП, с която Е. М. Н., заемащ длъжността „главен инспектор по приходите“ в сектор „Ревизии“, отдел „Ревизии“, дирекция „Контрол“ в ТД на НАП С. е разпоредено да изпълнява по вътрешно съвместителство и длъжността „директор на ТД на НАП С. за срок до назначаване на титуляр на длъжността, но за не повече от 6 месеца.

Съгласно чл. 266, ал. 1 от ДОПК, Директорът на ТД на НАП С., като компетентна териториална дирекция, в съответствие с правомощията си се е произнесъл с решение по оспореното пред него Разпореждане. С оглед изложеното обжалваното решение представлява валиден административен акт, издаден от компетентен орган.

Настоящият състав на съда намира, че оспореното Решение № ПИ - 183/17.06.2018г. е издадено в законоустановената писмена форма, съдържа изискуемите реквизити и е мотивирано.

Не се установят по делото и допуснати от административния орган съществени нарушения на процесуалните правила.

Цитираното разпореждане, също е издадено от компетентен орган – публичен изпълнител в ТД –НАП С., в предвидената от ДОПК форма и реквизити съобразно разпоредбата на чл.226 ал.1 във връзка с чл.225 от ДОПК.

Липсват данни за допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са довели до нарушаване правото на защита на жалбоподателя.

Съгласно разпоредбата на чл. 171, ал. 1 от ДОПК, публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок.

Като правна последица от действието на така споменатите разпоредби за давността, с изтичането на давностните срокове по чл. 171 от ДОПК се погасява правото да се събере по принудителен ред публичното вземане. Самото публично вземане не се погасява, то остава дължимо. Давността погасява правото да се претендират публичните вземания, но те си остават дължими и могат както да бъдат платени доброволно (чл. 174 от ДОПК), така и да бъдат прихванати (чл. 170 от ДОПК).

По отношение на давността за публични вземания, установени с Ревизионен акт №Р-2203- 1404391-091-01/03.1 1.2014 г. и непогасени по давност, предмет на оспорване в настоящото съдебно производство от т.2.1 до т.2.34 /по номерацията на оспореното решение/, следва да се посочи следното:

Задълженията по т. 2.1 до т. 2.7, са за установен годишен Корпоративен данък за 2010 г., 2011 г., 2012 г. и 2013 г. Данъчните декларации е следвало да бъдат подадени

и задълженията, декларирани в тях е следвало да бъдат платени съответно през 2011 г., 2012 г., 2013 г. и 2014 г. Съгласно чл. 109, ал. 1 от ДОПК не се образува производство за установяване на задължения за данъци по този кодекс, когато са изтекли 5 години от изтичането на годината, в която е подадена декларация или е следвало да бъде подадена декларация. На 03.11.2014 г., в предвидения 5-годишен давностен срок, е издаден Ревизионен акт №Р-2203-1404391-091-01/03.11.2014 г. с което действие се прекъсва давностния срок съгласно чл. 172, ал. 2 от ДОПК. Съгласно чл. 172, ал. 3 от прекъсването започва да тече нова 5 годишна давност по чл. 171, ал. 1 от ДОПК

В рамките на този нов петгодишен срок от 03.11.2014 г. до 03.11.2019 г. е издадено Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №53-00-4312/15.12.2015г., на основание чл. 195 от ДОПК, с което са предприети действия по чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК, с цел спиране на давностния срок, поради което за задълженията се прилага разпоредбата на чл. 171, ал. 2 от ДОПК, като към момента, на постановяване на оспореното решение не е изтекла абсолютната десетгодишна давност. Следва да се съобрази и факта, че с параграф §29, т. 1 от Преходните и заключителните разпоредби на Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с Решение на Народното събрание от 13.03.2020 г., до отмяната на извънредното положение, срокът по чл. 171, ал. 2 от ДОПК не се прилага, тоест за времето от 13.03.2020 г. до 13.05.2020 г., съответно срокът по чл. 171, ал. 2 от ДОПК следва да бъде удължен с още 2 месеца. В тази връзка, изводите на решаващия орган са законосъобразни и правилни.

Неоснователни са твърденията на жалбоподателя, че цитираното постановление за налагане на обезпечителни мерки не касае задълженията по т.2.1 до т.2.34. Видно от съдържанието на цитираното постановление /лист 57, 58 от делото/ задълженията са строго индивидуализирани, като освен техния размер за главница и лихва е посочено и основанието въз основа, на което са установени, а именно Ревизионен акт №Р-2203-1404391-091-01/03.11.2014г и декларация № 220021510117047/25.11.2015г.

Приетото заключение по допуснатата до изслушване съдебно –счетоводна експертиза е преразгледало установените данъчни задължения по ЗКПО за 2012, 2011г и 2013г., като вещото лице е коригирало, част от тях относно размера на лихвите. Тъй като публичните задължения и начислените лихви са установени с Ревизионен акт – годно изпълнително основание, което би могло да бъде изменено само по предвидения в ДОПК ред, корекцията извършена от вещото лице, не би могла да послужи като основание за промяна на техния размер. В тази връзка основателни са възраженията на юрк.Й. направени в открито съдебно заседание на 31.03.2022г., тъй като експертизата, анализира РА по същество.

Задълженията по Ревизионен акт №Р-2203-1404391-091-01/03.11.2014 г., описани подробно от т. 2.8 до т. 2.34 в оспореното Решение, са по месечни Справки -декларации по ЗДДС за м.02.2014 г., м.08.2013 г, м.06.2012 г., м.01.2014 г., м.09.2013 г., м.10.2013 г., м.12.2013 г., м.04.2012 г., м.08.2012 г., м.01.2013 г., м.02.2013 г., м.10.2012 г., м.07.2012 г., м.12.2012 г., м.04.2013 г.,

м.06.2013 г., м.05.2012 г., м.05.2013 г., м.07.2013 г., м.09.2012 г., м.11.2013 г., м.09.2011 г., м.11.2012 г., м.03.2013 г., м.12.2011 г., м.02.2012 г., м.10.2011 г.

Съгласно чл. 125 от ЗДДС, за всеки данъчен период регистрираното лице подава справка-декларация в срок до 14-о число включително на месеца, следващ данъчния период, за който се отнасят. Данъчните декларации е следвало да бъдат подадени и платени съгласно чл. 125 от ЗДДС, през 2011 г., 2012 г., 2013 г. и 2014 г. Съгласно чл. 109, ал. 1 от ДОПК, не се образува производство за установяване на задължения за данъци по този кодекс, когато са изтекли 5 години от изтичането на годината, в която е подадена декларация или е следвало да бъде подадена декларация. На 03.11.2014 г., в предвидения 5-годишен давностен срок, е издаден Ревизионен акт №Р-2203-1404391-091-01/03.11.2014 г. с което действие се прекъсва давностния срок съгласно чл. 172, ал. 2 от ДОПК.

Съгласно чл. 172, ал. 3 от прекъсването започва да тече нова 5 годишна давност по чл. 171, ал. 1 от ДОПК

В рамките на този нов петгодишен срок от 03.11.2014 г. до 03.11.2019г. е издадено Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №53-00-4312/15.12.2015г.г., с което са предприети действия по чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК, с цел спиране на давностния срок, поради което за задълженията се прилага разпоредбата на чл. 171, ал. 2 от ДОПК, като към момента на постановяването на решението на Директора на ТД на НАП С. не е изтекла абсолютната десетгодишна давност. Във връзка с правилното тълкуване и прилагане на разпоредбите на чл. 171, ал. 1 и ал. 2 от ДОПК, е необходимо да бъде преценен началният момент, от който тече давността, както и наличието на основания за прекъсване и спиране на същата. Тук е мястото да се посочи, че съгласно §29, т. 1 от Преходните и заключителните разпоредби на Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с Решение на Народното събрание от 13.03.2020 г., до отмяната на извънредното положение, срокът по чл. 171, ал. 2 от ДОПК не се прилага, тоест за времето от 13.03.2020 г. до 13.05.2020 г., съответно срокът по чл. 171, ал. 2 от ДОПК следва да бъде удължен с 2 месеца.

Представената справка за задължения на „М. Д.“ към 05.07.2021г. отразява, състоянието на публичните задължения на дружеството към 05.07.2021г., видно от която част от спорните задължения са отписани. Справката, обаче се отнася за период, следващ датата на издаване на оспорения административен акт.

Видно и от справката за погасени по давност задължения, представена от ответника и актуална към 31.03.2022г. са отписани като погасени по давност задълженията на жалбоподателя по ЗКПО за 2010,2011 и 2012г., както и останалите спорни задължения по ЗДДС -от т.2.8 до т.2.34, визирани в обжалваното решение, предвид изтеклия период от време след постановяване на решението и настъпилата абсолютна погасителна давност.

Съобразявайки изложеното и разпоредбата на чл.142 от АПК, според която съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към

момента на издаването му, съдът намира, че решението в оспорената му част е законосъобразно към момента на издаването му, а настъпилите след това обстоятелства, именно изтеклия период от време, са съобразени от административния орган и всички задължения по т.2.1 до т.2.34 са отписани. Правното основание за отписването им е именно настъпилата абсолютната погасителна давност, но след издаване на оспореното решение, видно от цитираните справки за погасени по давност задължения – лист 202-234 и лист 242-270.

При този изход на делото в полза на ответната администрация следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв, определен по реда на чл. 78, ал. 8 от ГПК във връзка с § 2 от ДР на ДОПК във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ съобразно фактическата и правна сложност на спора.

Предвид изложеното и на основание чл.268 ал.1 от ДОПК и чл.171 ал.2 от ДОПК, АССГ – III-то отделение, 61 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ Жалба вх.№53-03-1430#2/25.06.2021г. по описа на ТД на НАП С. от [фирма] с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление – [населено място], [улица], ап.23, представлявано от управителя И. Ш. А. срещу Решение № ПИ-183/17.06.2021г. на директора на ТД на НАП – С., в частта в която жалба с вх.№ 53-03-1430/03.06.2021г. по описа на ТД на НАП –С. от [фирма] е оставена без уважение, относно отказ за погасяване по давност на установени публични задължения, обективизиран в Разпореждане с изх.№ С210022-137-0003980/28.05.2021г., издадено от П. К. по РА № Р-2203-1404391-091-01/03.11.2014г., подробно описани в т.2.1 до т.2.34 в оспореното решение.

ОСЪЖДА [фирма] с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление – [населено място], [улица], ап.23, представлявано от управителя И. Ш. А. да заплати на ТД –НАП С. възнаграждение за процесуален представител в размер на 100 /сто/ лева.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване на основание чл.268 ал.2 от ДОПК.

СЪДИЯ:

